

ГЕОРГИ БОЖИНОВ КУКУВИЦА КУКА

chitanka.info

Сутринта рано от съседния двор пак се обади овцата. Все същата овца. Като камбана се обажда. Проблее и млъкне. Помисли малко и пак изблее. Сигурно са ѝ взели агнето и не може да го забрави, и все го вика. После по улицата мине автобус, заморен от път. Нахълта с цялата си тежка грамада, протътне тежко, сгорещен и потен, мине и заминe. Тогава започва силният хор на агънца от близките кошари. Агънцата се разделят с майките си всяка сутрин. Стадата тръгват на паша.

Това са първите гласове на селския ден. Денят шава сънен, блиска очи с вода. После поема из полето и още е сънен, по пътя ще се разсъни. Тракат каручки. Жени, задянали цедила на гръб, се викат една друга по вратниците. Окъсняхме мао, хайде... Хайде. Жените на полето — ще копат. Мъжете в лозята — ще режат. Даже старците захвърлиха своите карти на пейките и се покатериха по лозниците. Заничат отгук и оттам, мерят на око, кльоцат с ножици. Белеят прясно варосани дръвчета из дворове и градинки. Пука трактор някъде. Оре тракторът, повлякъл подире си лъскавите плитки на браздите. Из браздите мъдро крачат врани, човнат тук, човнат там. Поляните, зимно сиви и вехти, вече премерват новия зелен цвят, опитват как им отива зеленото. Позеленяха под слънцето нивите и всеки ден по-тучно зеленeят.

Пролет.

Пролетта на село е дълъг радостен празник.

Негде в планината наблизо се чу и кукувицата. Прокука два-три пъти, колкото да вземе тон. Ку-ку. И спря. След това се обади отдругаде и пак спря. Все опитва глас. Но и то стига. Кукувица кука на зелена бука...

Тръгнала е пролетта и няма връщане. Балканът по цял ден пече старата си гърбина на слънце и все не може да я сгрее. Гората още не е очистила ръждата на ланската шума. А от глъбините на гората вече безспир кука кукувицата, кука задушено и глухо с двете свои пролетни и мили, две прости окаринени ноти: ку-ку. И се опипваме за пари, мислим гладни ли сме или жадни, броим нотите и ги обръщаме на години. Ку-ку...

Долу трескаво се пременуват храстите. Още по-долу, в лозята, се натъркаляли едни обли едри канари — розови, жълти, бели. Не са канари то, а кълба от цвят. Бадемите прецъфтяха и преминаха, също и

дреновете. В сила са черешите и сливите. На ред идат круши и ябълки. За да рукнат подире всичките други цветове, стаени сега в соковете.

Пролет.

Хората засяват надежди в земята, та после търпеливо да чакат. Полето, обтегнато от балкан до балкан, пълно с народ и врява. И някъде от полските широти, над вревите и народа, отблизо и отдалеко долита кукувичият глас. Ту припряно и често, ту равно; ту ясно и отчетливо, ту тъмно като спомен, като измама на ухото: ку-ку. Зелено и гъсто. И от тоя глас става още по-зелено, по-топло, по-пролетно.

Вечер стадата се връщат от паша, разпилени на дълги струи из улиците. В дворовете ги чакат и се късат от рев агънца и яренца, черни като дяволчета, бели и шаренки. Пъргави и немирни като деца. Защото и деца са си.

Пролет — и всичко се подновя. Гнездата, нивите, дрехите на земята, дрехите на хората. Че и хората. Снощи в селския ресторант имаше веселба. Беше весело на тая веселба и малко тъжно. Кооперативното стопанство се прощаваше с трима свои бригадири. Председателят каза реч. Преди трийсет години тия тримата, видите ли ги, забили кола на стопанството. Млади били, силни били, бутали с мерак тежката талига на кооператива. Теглили и бутали, докато я избутат на чисто, на равно. Сега са вече възрастни и трябва да почиват. На тяхно място идват други трима, напети и млади левенти. Времето си върви, ей. И животът си върви. Така е...

И почват тогава тихи разговори, разбъркани и омешани, почват спомени за някогашното време, затягат се спорове: така беше... море, не — май иначе беше... И чак когато споровете дотлеят сами, когато всички думи се издумат, някой случайно надзърне навън и изведнъж сепне всички:

— Яаа!... Че то вали бре!...

Вън гърми, треци и светка. Ливнал един буен пролетен дъжд, топъл и радостен.

— А, време му е! — казва някой.

— На облак е — добавя друг, — ма добре е...

Плющи и плиска, и лее дъждът. Лее, колкото му се лее, па намалява и отминава после заедно с облака — да полее и други места. И остава по него една окъпана ведрина, мирис на колендро, на цъфтеж и зелено, на пролет, на младост и буест.

А пролетта тича и лудее, навирила опашка.
Цъфтят на провала круши и праскови, вишни.
Скрита в белите цветове, кукувицата кука ли, кука...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.